

Bezbojni Cukuru Tazaki i njegove godine hodočašća

Cukuru Tazaki je tridesetšestogodišnjak koji se bavi izgradnjom železničkih stanica. Njegovo hodočašće je započelo pre šesnaest godina u trenutku kada je „usred noći s palube broda usred plovidbe iznebuha bačen u more“. Od tog momenta i još uvek nenavršenih dvadeset godina, do danas, Cukuru Tazaki je proživljavao u izmaglici svoga života živeći u urednoj i sređenoj svakodnevnicu sa strahom da će njegovo postojanje iz čista mira biti prekinuto

Pre šesnaest godina, Cukuru Tazaki je, kao tinejdžer, sa svojih četvoro prijatelja sačinjavao grupu u kojoj je vladala harmonija jedinstva. Jedina stvar koja je taj sklad narušavala, po mišljenju Cukurua, bila je njegova bezbojnost (njegovo ime je nosilo značenje: *praviti, stvarati*) – dok su svi ostali njegovi prijatelji iz grupe u svom imenu imali neku od boja u imenu: Crveni, Plavi, Crna i Bela. Prijateljstvo koje je započelo u prvoj godini srednje škole završiće se u drugoj godini fakulteta. Curuki će iz nepoznatog razloga biti jednoglasno izbačen iz grupe, što je ujedno i početak njegovog hodočašća u pronalaženju sopstvenosti, odnosno potrage za pronalaženjem ostalih boja koje su mu nedostajale da bi ponovno posedovao harmoniju kakvu je tada imao.

Kao deo kolektiva (grupe), Cukuru je funkcionisao uz pomoć davanja i reflektovanja datog koje se odražava u drugom. Kada je ostao sam, reflektovanje datog je nemoguće zato što ne postoji niko kroz koga bi se „dato“ obradilo i moglo da se prikaže. Cukuru je srećan u harmoniji koja je takva, zato što ima priliku da izopšti sopstvenost i živi u kolektivu gde su sreća i zadovoljstvo koherentni i nikako drugačije ne mogu postojati. U trenutku u kom on prestaje da postoji u koherentnosti nastupa njegovo razobličenje, njegov oblik nije sačinjen

u jedinci koju predstavlja već u kolektivu u kom postoji. U trenutku „bacanja u more“, Cukuru postoji u svoja četiri oblika koje povezuje njegova sopstvenost, drugačije: njegova sopstvenost koja je živela u harmoniji kolektiva je razdvojena na četiri dela njegove ličnosti: Crvenog, Plavog, Crnu i Belu.

Crveni

Crna

Cukuru
(praviti)

Plavi

Bela

Cukuru Tazaki, rastavljen na četvero, u stanju disharmonije dolazi u stanje dve krajnosti pomoću kojih teži ka otkrivanju sopstvenog indentiteta/neindentiteta: svesna razmišljanja o smrti i nesvesna težnja ka seksualnim ispunjenjem koja se odražava u snovima.

„Od jula na drugoj godini studija, sve do januara naredne godine, Cukuru Tazaki je živio svoj život gotovo razmišljajući samo o smrti.“ Povod toga je rastanak od njegovo četvero prijatelja.

Druga njegova krajnost jeste težnja ka seksualnim ispunjenjem koja se odvija u snovima. U tim snovima on ima seksualni čin sa Crnom i Belom, gde su njih dve predstavljene u simbiozi. Njegov nesvesni deo ega, odnosno anime, ukorenjen je u likovima Bele i Crne, onih koje predstavljaju njegov nesvesni deo (dokaz tome su redovni erotski snovi u kojima su one glavni akteri).

Naredno poglavlje Cukuruovog života dolazi nakon upoznavanja sa Haidom. Haida će biti prekretnica, kao i nastavak razdvajanja i sjedinjenja delova koje Cukuru poseduje.

Njegove seksualne fantazije koje se ostvaruju u snovima prema prijateljicama Crnoj i Beloj, gde sam čin ejakulacije spermatozoidne

tekućine uvek završava u Beloj kao jačem željenom činiocu, u noći kada Haida (Sivi) ostaje da noć prespava kod njega, Cukuru čin same ejakulacije sprovodi nad Haidinim usnama (što se može objasniti nesvesnom težnjom ka homoseksualnosti koju je pridobio od Crvenog – kako će se dalje u romanu ispostaviti, kao još jedan dokaz njegovog traženja).

Druga krajnost jesu razmišljanja o smrti. Haida će upotpuniti Cukuruovu ličnost pričajući priču o Midorikavi – priču o životu, umiranju i bojama.

„Svi ljudi poseduju svoju boju koja blago isijava oko njihovih obrisa. Kao oreol. Ili pozadinsko svetlo. Tu boju ja jasno mogu da vidim.“

„Ta moć da se vidi boja, je li to nešto čime je čovek obdaren od rođenja?“ upitao je mladi Haida napola u neverici.

Midorikava je odmahnuo glavom. „Ne, nije to ništa s čime se rađaš. U pitanju je samo trenutna sposobnost. Dobija se u zamenu za prihvatanje nadolazeće smrti. I tako se prenosi s jednog čoveka na drugog. Ta sposobnost je sada meni poverena.“

Crveni

Crna

Midorikava

Cukuru

Haida

Plavi

Bela

Treća prekretnica u Cukuruovom životu jeste Sara, Cukuruova devojka, koja će biti protagonist ideje o završetku hodočašća kao konačnom razobličavanju sakrivenog i obličavanju celine Cukuruovog života kao i osećanja.

Na Sarinu ideju da će ponovno sastajanje sa svakim od njegovih

četvoro prijatelja ponaosob, i ličnim obrazloženjem za razlog njihovog napuštanja, rešiti Cukurove nerazrešene probleme: „Trebalo da se direktno suočiš s prošlošću, i to ne kao naivan, ranjivi mladić, već kao jedan samostalni profesionalac. Ne da vidiš ono što želiš da vidiš, već ono što moraš videti. Ako to ne uradiš, svoj dalji život vodićeš s tim teškim bremenom u sebi...“

Nedostatak samopouzdanja, a sa tim i sopstvenosti, čovek koji se krije u liku Cukuru Tazakija predstavlja indentifikaciju savremenog čoveka koji je stvoren i odnegovan u kolektivu kao jedinom funkcionalnom elementu društvene hijerarhije i jedini vid čovekovog oplemenjivanja i progresa. „Možda zato što nemam svoje ja. Ako nemaš nikakvu konkretnu osobenost, nemaš ni jarku boju. Nemaš apsolutno ništa što možeš da daš.“ Čim se odstrani kolektivna misao čovek-pojedinac je suočen sa gubitkom indentiteta, jer takav indentitet nikada nije jasno definisan u samom čoveku već u kolektivu, i samo u kolektivnu i postoji, van njega je ništavan, odnosno, ne nailazi na reflektovanje i nema mogućnost prihvatanja. Takav čovek je opisan u liku Cukuru Tazakija i fotografiji „ljudi koji u zimsko jutro u špici silaze niz stepenice stanice Šinđuku (ili je možda u pitanju bila stanica Tokio, ali koja god da je, stvar je ista.) Svim putnicima snimljenim na toj fotografiji pogledi su kao po dogovoru bili oboreni, a lica sumorna, kao kod beživotnih riba, zbijenih u konzervi.“ Dalje se navodi obrazloženje da svi oni izgledaju tako zbog straha da ne izgube svoju cipelu koju je posle u masi od tri i po miliona ljudi teško naći – krije alegorija gubljenja tla pod nogama, sigurnosti i egzistencije koja je uslovljena i jedino sadržana u kolektivu koji nemilosrdno uzima samo ono što je od jedinke koja treba da predstavlja individuu potrebno opstanku i progresu kolektiva. Obezličavanje nečega što se nikada nije ni uobličilo. Cukuru Tazaki je lik koji na traži svoju individuu u kolektivu da bi imao jasnih dokaza svog postojanja i svoje obojenosti.

Cukuru Tazaki hodočašće završava sakupivši sve izgubljene delove i sa dubokim preispitivanjem istih, dobijajući novi oblik, Cukuru stvara nešto što ima oblik, sada sa svojim oblikom. „U tim danima mi smo čvrsto verovali u nešto i imali smo sebe same, sposobne da u nešto čvrsto verujemo.“

(„[Godine hodočašća](#)“ Franca Lista kao pozadinska melodija koja konstantno teče i simboliše željenu harmoniju uz pomoć koje se teži dostizanju konačne upotpunjenosti u igri između prošlosti i sadašnjosti; njen kraj će biti dovršen krajem hodočašća kojim se kreće Cukuru Tazaki.)